

IN MEMORIAM

**Prof. dr. sc. Ivo Miše
1981. - 2001.**

Dne 17. ožujka 2001. prošlo je dvadeset godina od smrti prof. dr. sc. Ive Miše predstojnika katedre za oralnu kirurgiju i jednog od dekana Stomatološkog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Današnji naraštaji studenata Stomatološkog fakulteta čuli su za njegovo ime preko

knjige "Oralna kirurgija", koju su nakon Mišine smrti izdali njegovi suradnici i koja je imala tri izdanja, a mnogi pak današnji mlađi djelatnici Fakulteta nisu ga imali prilike upoznati.

Profesorovo ime spominje se i danas na ispitima iz oralne kirurgije, a studenti, specijalizanti i postdiplomanti spominju ga u vezi s preprotetskom kirurgijom, dentalnim implantatima i kirurškom protetikom te, ne znajući ništa o njegovoj личности, povezuju stručne pojmove sa za njih tek apstraktnim pojmom Miše.

Mi koji smo s njime živjeli i od njega učili oralnu kirurgiju, ali i druge životne pouke, teško možemo prihvatiti činjenicu da je od njegove smrti prošlo već dvadeset godina. Vjerojatno je tomu razlog što brz životni ritam suvremena čovjeka udaljuje od stvarnosti pa i od mogućnosti da objektivno prati tijekom vremena. Tek kada zastanemo i zamislimo se shvatimo da je mnogo toga postalo davna prošlost i da živi samo u našim sjećanjima.

Prof. dr. sc. Ivo Miše rođen je u Splitu 14. rujna godine 1919. i u tom je gradu završio gimnazijsko školovanje. Počeo je studij filozofije na fakultetu u Ljubljani, ali ga je zbog ratnih okolnosti morao prekinuti. Nakon Drugoga svjetskog rada upisao je godine 1945. Višu zubarsku školu u Splitu i diplomirao ju 1947. Toj je školi jedno vrijeme bio ravnateljem. Godine 1950. namješten je kao zubar u Stomatološkoj klinici Medicinskog fakulteta u Zagrebu. No istodobno je upisao Stomatološki odjel Medicinskog fakulteta u Zagrebu, završio studij i nastavio raditi na klinici koja je poslije postala Klinikom za kirurgiju lica, čeljusti i usta.

Bio je na usavršavanju u Lionu kod prof. Duclosa, u Rimu kod prof. Benagiana, u Milanu kod prof. Hoffera te u Bologni kod prof. Calabroa i prof. Cavine. Godine 1963. izabran je za sveučilišnog docenta i preuzeo je nastavu iz oralne kirurgije koju je prije njega vodio docent Svoboda. Do godine 1970. prošao je izbore u zvanja izvanrednog i redovitog profesora, a u međuvremenu obnašao je i dužnost prodekana i dekana Fakulteta. Kao dekan Fakulteta bio je izabran godine 1968. i na

toj je dužnosti ostao do 1973., a zatim je ponovno bio izabran 1978. i obnašao do svoje smrti godine 1981.

To je bilo razdoblje u kojemu je Mišino ime znatno obilježilo stomatološku struku, a posebice oralnu kirurgiju u Hrvatskoj, ali i u cijeloj tadašnjoj Jugoslaviji.

Obnašao je mnoge društveno važne dužnosti, pa tako treba spomenuti da je bio član CK SKH, predsjednik Sveučilišne skupštine, potpredsjednik Skupštine Grada Zagreba, vršitelj dužnosti ravnatelja Kliničkoga bolničkog centra u Zagrebu, te delegat općine Maksimir u Saboru SRH.

U znanstvenom i stručnome radu neprestano je stremio napretku stomatološke struke, a oralnu je kirurgiju iz dentalne kirurgije razvio i potvrdio kao zasebnu specijalističku granu stomatologije. Osobito su ga zanimala subspecijalistička područja preprotetske kirurgije, u kojima je razvio izvorne operativne metode vestibuloplastika. Bavio se je dentalnim implantatima, no kako je njegovo doba prethodilo vremenu oseointegracije, njegova razmišljanja danas ne bismo mogli prihvatiti kao doktrinu. Razvio je kiruršku protetiku osobito kod onkoloških bolesnika i bio je jedno vrijeme jedini stručnjak kojem su se takvi pacijenti mogli javiti za pomoć.

Objavio je mnogo znanstvenih i stručnih radova, a u suradnji s prof. Verom Arko napisao je dva udžbenika: "Oralna kirurgija" u izdanju Školske knjige 1967. i "Zubne ciste i lokalna anestezija" u izdanju Stomatološkog fakulteta u Zagrebu 1971.

Pišući udžbenik iz oralne kirurgije, bio je završio većinu poglavlja kad ga je smrt prekinula u radu. Ostali su brojni rukopisi i već pripremljene slike i crteži koje je trebalo sustavno složiti, nastojeći ostati u okvirima razmišljanja kakva je imao u oralnoj kirurgiji.

Bili smo njegovi đaci, suradnici i prijatelji. Razumjeli smo njegove životne probleme, kao što je i on razumio naše.

Znali smo da iza lika oralnoga kirurga i ozbiljnoga sveučilišnog profesora živi osoba koja razumije likovnu umjetnost, poeziju i filozofiju, koja je spremna za šalu, vic ali i za ozbiljnu raspravu o problemima koji su nas tada pritiskali.

Vodio je skrb o Fakultetu, o struci, o drugima, ponekad zaboravljajući svoje, i kad se činilo da je našao mir i zadovoljstvo obiteljskoga života sudbina je još jedanput pokazala svoje okrutno lice.

Premda se danas ime prof.dr.sc. Ive Miše rijetko spominje, sjećamo ga se s ponosom. Bio je jedan od svijetlijih likova jednoga doba koje je nepovratno otišlo i u kojem se je trudio pomoći svojem narodu i struci kojoj je pripadao.

*Infinita est velocitas temporis
quae magis apparet respicientibus*

Seneca

Goran Knežević